

Našla jsem muže

Našla jsem muže. Ne že bych nějakého hledala. Prostě jsem ho našla, tak jako něco nacházím skoro denně – knoflíky, mince, ohnuté klíče, hrací figurky, popsané útržky papíru, kuličky na cvrnkání, střípky barevného skla, zkrivené šipky, pířka, jednou jsem dokonce našla syntetický rubín, který jsem ve tmě považovala za sklíčko, no a pak jednoho dne právě toho muže.

Stalo se to, pokud si vzpomínám, v neděli. Musela to být neděle, protože v neděli vstávám vždycky brzy, jako jediná v domě. Do kostela sice nechodím, ale počínám si, jako bych tam šla. Pečlivě se obléknu: bílou blůzu s velkým límcem, tmavou sukni, pletený svetr na rozepínání a samozřejmě, což je důležité, klobouček a rukavice. Do podpaždí vtisknu velkou tašku, kterou nosím vždycky, abych měla kam ukládat své nálezy, a z domu vyjdu jako pocestná postarší slečna – kterou taky jsem.

Nebo snad ne?

Onu neděli jsem se každopádně nedostala daleko. Bydlím v přízemí, k mému bytu patří přtává prašná zahrádka, o kterou se ale vůbec nestarám, ani to nepředstírám. Tě boty jsem si všimla okamžitě. Ležela pod jedním zanedbaným keřem přímo u zdi domu.

Boty, pomyslela jsem si, zajímavé! Boty jsem ještě nikdy ne našla!

Zvědavě jsem přistoupila blíž. Boty nevypadala špatně, byla černá a špičatá, taková, jaké dřív muži nosili, a dokonale vyblýskaná. Teprve když jsem se k úlovku sklonila, uviděla jsem, že v botě vězí noha a vůbec, že v mé zahrádce leží celý její majitel včetně druhé boty.

Trochu bezradně jsem zacvakla přezku tašky. Co teď? Strčit ho do tašky, jak bych to udělala při nálezu jedné boty bez majitele,